

И постановлението на МС, и решенията на СГНС сякаш предполагат, че веднъж очертана политиката, веднъж описани „мероприятията“ и отговорните институции, няма как да не се постигнат преследваните с тях цели – чрез „по-настойчива ежедневна работа на цялата наша общественост да се превърнат „изостаналите слоеве на циганското население в съзнателни строители на социализма в нашата Родина“. Документите от следващите години опровергават подобно допускане: „обектът“ се съпротивлява на предприеманите спрямо него действия, субектите на предполагаемите действия получават противоречащи си предписания, а „обществеността“ и дори действащите субекти не са се освободили от „буржоазното отношение към циганите и турците“ („Указание за организиране...“ 1959: 26) – както се казва в решението на Изпълнителния комитет на ОФ, „тези несъвместими със социалистическия морал прояви и отношение към циганското население“.

Но трябва да забележим и нещо друго:

1. Вече не се говори за циганско **малцинство**, а за циганско **население**.

2. **Циганското население е необразовано, „не упражнява общественно-полезен труд“, живее при лоши хигиенни и битови условия. Ето защо институциите трябва да положат всички усилия, за да „се осигури доброто изучаване и усвояване на български език и нашата култура, както и за въвлечането на циганското население в общественно-политическия живот“** (Пак там).

3. **Тези усилия трябва да бъдат систематични и затова се създава комисия: „За разработване постоянни мероприятия по превъзпитанието и подобряване бита и културата на циганското население, за постоянен контрол по изпълнение постановлението на Министерския съвет и настоящето решение, да се изгради комисия... Комисията периодически да прави общ преглед на провежданите мероприятия и предлага на Изпълнителния комитет на СГНС, на ИК на РНС и на народната милиция – вземане съответни мерки“** (Пак там: л. 4–5).

За случващото се през следващите няколко години изпълнение на „мероприятията“ в София можем да съдим по ня-